

**Wyrok Sądu Najwyższego
z dnia 30 października 1923 r.
sygn. akt III Rw 2093/22**

Umowa może być uznana za zgodnie rozwiązana nawet w przypadku, gdy strony nie oświadczają tego *expressis verbis*.

Sąd Najwyższy jako sąd rewizyjny
pod przewodnictwem sędziego Sądu Najwyższego Stefki,
a w obecności sędziów Sądu Najwyższego dra Barańskieo i Fedyńskiego jako sędziów,
w sprawie Karola Meissnera inżyniera we Lwowie, powoda, zastąpionego
przez adw. dra Zorefa we Lwowie,
przeciw Ludwikowi Kadenowi w Krakowie, pozwanemu, zastąpionemu
przez adw. dra Grunzweiga w Krakowie,
o oddanie na własność i w posiadanie realności w Gródku Jagiellońskim itd.,
wskutek rewizji powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie jako sądu
odwoławczego z dnia 9 maja 1922 r., sygn. akt Bc II 99/22, którym na odwołanie
pozwanego zmieniono wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 11 stycznia 1922 r.,
sygn. akt Cg I 303/21,
na posiedzeniu niejawne orzekł:

nie uwzględnia się rewizji, a powód winien zwrócić pozwanemu koszty odpowiedzi
rewizyjnej w kwocie 20.360 marek polskich w dniach czternastu, pod rygorem
egzekucji.

Uzasadnienie

Rewizja wskazuje przyczyny rewizyjne z § 503 pkt 3 i 4 k.p.c.¹, żąda zmiany
lub uchylenia wyroku sądu odwoławczego. Lecz wniosku o uchylenie wyroku
nie można brać pod uwagę, a to z powodu niepodniesienia przyczyny rewizyjnej
z § 503 pkt 2 k.p.c. koniecznej do uzasadnienia takiego wniosku.
Natomiast wniosku o zmianę wyroku nie uzasadniają podniesione powyższe
przyczyny rewizyjne.

Rewidujący ma rację, że sporna umowa nie była opcją, lecz stanowczą umową
kupna sprzedaży fabryki i gruntów fabrycznych w Gródku Jagiellońskim pozwanego

¹ Austriacka ustawa z dnia 1 sierpnia 1895 r. o postępowaniu sądowym w cywilnych sprawach spornych
(Procedura cywilna), Dz.U.P. 1895 poz. 113.

własnych, oraz że pozwany nie miał prawa wbrew przepisowi § 918 ABGB² odstąpić jednostronnie od umowy, jak to uczynił w proteście notarialnym, złożonym u powoda 31 stycznia 1918 r. Mimo to jednak zaczepiony wyrok jest uzasadniony, bo uzasadnione jest przyjęcie tegoż wyroku, że strony umową żądania rozwiązały. Rewidujący w odpowiedzi na protest notarialny oświadczył bowiem pozwanemu w liście z 31 stycznia 1918 r. do niego pisanym dosłownie: „Jeżeli Pan ma kogo innego na ten interes, kto Panu da więcej aniżeli ja się zgodziłem, to »Szczęść Boże«, niech mnie zwróci wydatki poniesione, a moją pracę i pomysł dam bezpłatnie bez pretensji”. Zaś w liście z 21 sierpnia 1920 r. pisanym przez rewidującego do adwokata dra Fischera wspólnego pełnomocnika stron, gdy usiłowania tegoż co do pogodzenia stanowiska obu stron, nie udały się, oświadczył ponadto powód: „Chciałbym zabezpieczyć się tabularnie na wapienniku p. Kadena w Gródku Jagiellońskim... proszę uprzejmie porozumieć się z p. Kadenem w jaki sposób mam zabezpieczyć na hipotece realności kwoty pobrane przez niego oraz honorarium w kwocie 5000 koron mające się wypłacić Wł. Mesinerowi. Chciałbym za jednym zamachem załatwić wszystko tj. mieć zabezpieczone wszystkie kwoty, które na uregulowanie hipoteki p. Kadena wydałem”. Gdy więc pozwany w liście z 8 stycznia 1921 r. pisanym do rewidującego oświadczył ostatecznie, że: „Wszystko, co Pan dotąd we fabrykę moją włożył, zwrócę, nie mam bowiem zamiaru narażać go na straty; na razie po myśli życzenia Pana ofiaruję zabezpieczenie włożonych sum na hipotece mej fabryki”, to przyjęcie sądu odwoławczego, że sporna umowa została obustronnie i zgodnie rozwiązana, wiąże się logicznie z powyższymi oświadczeniami stron, jest więc zupełnie trafne.

Należało zatem rewizji nie uwzględnić.

[Przywołane przepisy: § 503 pkt 3 i 4 k.p.c., § 503 pkt 2 k.p.c., § 918 ABGB]

² Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch für die gesammten deutschen Erbländer der Oesterreichischen Monarchie, Justizgesetzsammlung 1811 nr 946. Oficjalny tekst polski: *Powszechna księga ustaw cywilnych dla wszystkich krajów dziedzicznych niemieckich Monarchii Austriackiej*, Wiedeń 1811, cz. I-III.